

Analiza podstaw prawnych dla studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pod kątem wprowadzenia oszczędności energetycznej

Mgr inż. Anna Bazan-Krzywoszańska, Uniwersytet Zielonogórski

W dniu 11 lipca 2004 r. weszła w życie ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 – jednolity tekst z późn. zm.), która wraz z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243 poz. 1623 – jednolity tekst) oraz przepisami wykonawczymi, stanowi w Polsce fundamenty prawne procesu inwestycyjnego. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwana w dalszej części ustawą o pizp, zastąpiła w obiegu prawnym ustawę z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 80, poz. 139 – jednolity tekst z późn. zm.), pozostając przy dotychczasowym sposobie oraz niezmienionym systemie polityki zarządzania przestrzenią.

Na podstawie art. 3 ustawy o pizp, ustawodawca dzieli zadania i kompetencje pomiędzy gminy¹ oraz państwo² i samorząd województwa³. Utrzymuje trójszczeblowy system planowania przestrzenne-

go, u którego podstaw stoi gmina z jej planowaniem realizacyjnym, organom państwa wskazując rolę twórcy polityki przestrzennej, a samorządowi województwa rolę pośrednika pomiędzy planowaniem na szczeblu gminnym i polityką przestrzenną realizowaną w skali państwa. Przy czym dokumenty strategiczne kraju, np. projekt „Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030”⁴, jako akt stanowiący element w zarządzaniu strategicznym, będący propozycją działań systemowych i ulepszeń w zakresie polityki zagospodarowania przestrzennego, w ramach analizy stanu funkcjonowania kraju, nie uwzględnia i nie odnosi się do danych statystycznych z poziomu gmin. W cieniu całego systemu pozostaje powiat, który praktycznie nie ma możliwości wpływu na kształt przestrzeni ani w wymiarze lokalnym, ani ponadlokalnym⁵. Analizując, zgodnie z obowiązującą ustawą o pizp, założenia polityki przestrzennej na poziomie gminy, przyjąć należy, iż opiera się on

na dualnym systemie aktów planistycznych. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, jako dokument określający sposób funkcjonowania polityki przestrzennej gminy, w tym zasady zagospodarowania przestrzennego, w myśl art. 9 ust. 5 ustawy o pizp, nie będący aktem prawa miejscowego oraz miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako prawo miejscowe, zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy o pizp, oparte w swoich podstawach i szczegółowych rozwiązaniach o ustalenia studium. Nieznień od opisanego systemu, zgodnie z art. 50 ust. 1 i art. 61 ust. 1 pkt 4 ustawy o pizp, w przypadku braku obowiązującego planu miejscowego, zasady zagospodarowania terenu ustalane są na podstawie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu, opartych o ustawę z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 – jednolity tekst z późn. zm.), stanowiących w istocie rodzaj decyzji administracyj-

nych, których podstawę stanowią przepisy szczególne. Decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu nie stanowią przepisów prawa miejscowego, nie są również uzależnione i podległe zapisom studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 4 projektu zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 13 września 2010 r.⁶, przedstawiony wyżej model systemu planowania na poziomie gminnym kształtowany jest za pomocą:

- 1) studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania prze-

strzennego opartego między innymi o ustalenia zawarte w planie zagospodarowania przestrzennego województwa, programy i strategię rozwoju gminy⁷ oraz plan rozwoju gminy,

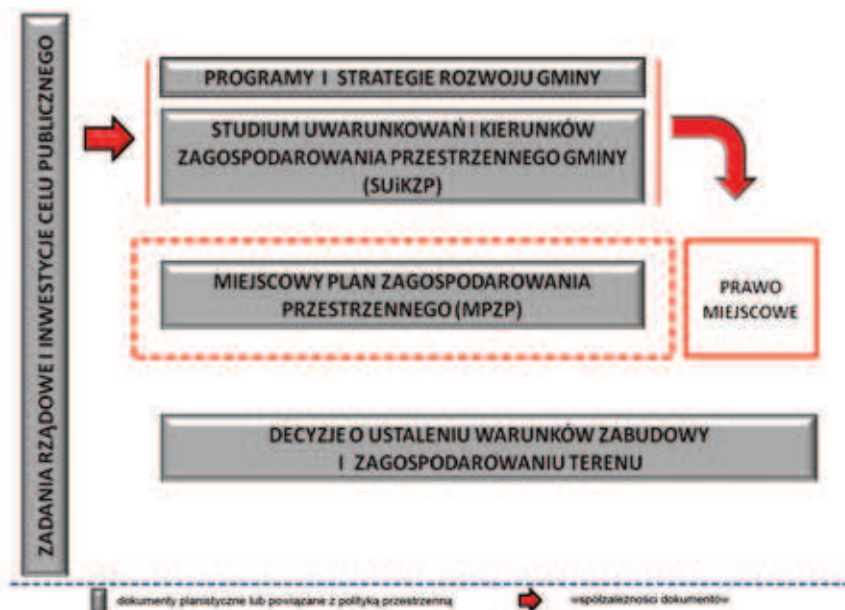
- 2) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego,
- 3) miejscowe przepisy urbanistyczne⁸.

Niezależnie projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw z 13 września 2010 r., zwany w dalszej części projektem ustawy o zuopizp, zakłada ustalenie sposobu zagospodarowania terenu za pomocą:

- 1) decyzji w sprawie urbanistycznego planu realizacyjnego, poprzez wskazanie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu, przy czym lokalizacji zabudowy na podstawie tego planu dokonuje się wyłącznie na obszarze urbanizacji⁹ wyznaczonym w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin,
- 2) decyzji o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowaniu terenu.

Projekt ustawy o zuopizp, w myśl zakładanych przez ustawodawcę zmian w przepisach prawa obowiązujących w kraju, wprowadza również powiązanie dokumentów planistycznych z prawem energetycznym i prawem pokrewnym. Założenie to opiera się na ściślejszym niż dotychczasowe, połączeniu aktów prawa miejscowego z dokumentami strategicznymi na poziomie problemu polityki energetycznej, poprzez wzajemną, obowiązkową wymienną w nich zawartych, wymaganych na podstawie między innymi projektu ustawy o efektywności energetycznej¹⁰.

Zgodnie z art. 18¹¹ i art. 19¹² ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 – jednolity tekst z późn. zm.) oraz art. 10 ust. 2 pkt 5¹³ i pkt 6¹⁴ ustawy o pizp, wymienną

Rys. 1. Polityka przestrzenna gminy na podstawie obowiązującej ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 – jednolity tekst z późn. zm.). Opracowanie: autor

Rys. 2. Polityka przestrzenna gminy na podstawie projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw z 13 września 2010 r. Opracowanie: autor

danych dotyczy przede wszystkim informacji zawartych w projekcie założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię i paliwa gazowe oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Wzajemne powiązanie obu wymienionych ustaw dotyczy również realizacji dokumentów, odnoszących swoje ustalenia do pojedynczych inwestycji o znaczeniu lokalnym, w tym planu rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, a w konsekwencji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zależności, o których mowa szczegółowo obrazuje rysunek 4.

Współzależności występujące pomiędzy dokumentami strategicznymi w zakresie polityki przestrzennej gminy – studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, prawem lokalnym gminy – miejscowym planem zagospodarowania, a projektem założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię i paliwa gazowe, z poziomu gminy oraz planem rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego, realizowanym

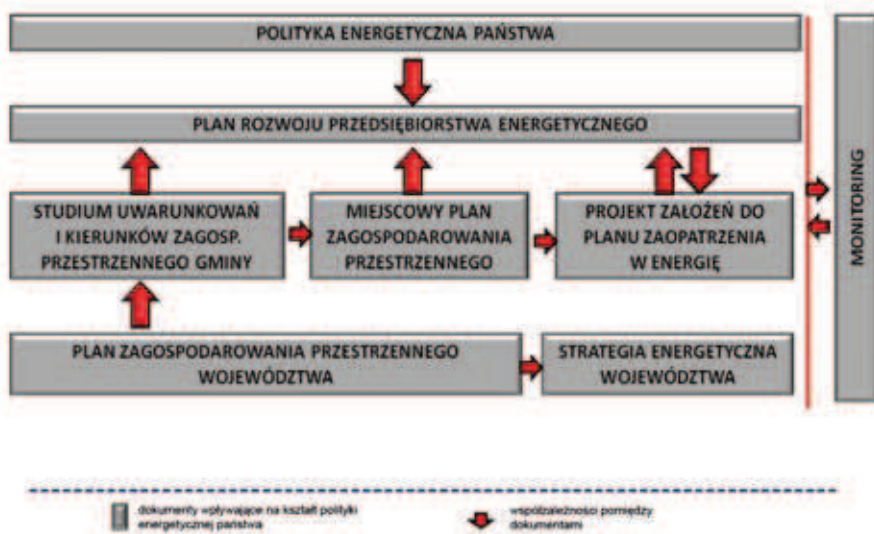
na poziomie dostawcy energii, wskazują na silne powiązanie, w tym prawne wymienionych dokumentów. Jednak obecny stan prawny oraz wymogi ustawodawcy, w zakresie wzajemnych powiązań ustawy o pizp z ustawą dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 – jednolity tekst z późn.zm.), a pośrednio, poprzez dokumenty realizowane na potrzeby studium, czy planu miejscowego¹⁵, z ustawą z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 – jednolity tekst z późn. zm.), czy ustawą z 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 25 poz. 150 – jednolity tekst z późn. zm.), skutecznie uniemożliwiają wymuszenie na realizatorach wymienionych opracowań wymaganego precyzją zakresu działań.

Bezpośrednią przyczyną powyższego stanu jest brak konsekwencji w odniesieniu do przyjętego sposobu zapisu legislacyjnego, czego dowodem mogą być poni-

żej przytoczone ustalenia, zawarte w obowiązujących w obiegu prawnym ustawach. Art. 71 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 – jednolity tekst) wskazuje, iż zasady zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska stanowią podstawę studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Zapis ten pośrednio przekłada się na ustalenia art. 10 ust. 2¹⁶ ustawy o pizp – w odniesieniu do studium i art. 15 ust. 2¹⁷ ustawy o pizp – w odniesieniu do planu miejscowego. Ich ugruntowania szukać należy w przepisach wykonawczych do ustawy o pizp – w ramach § 6 pkt 3¹⁸ rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz. U. z 2004 r. Nr 118, poz. 1233) oraz §4 pkt 3 lit. a¹⁹ rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587).

Niemające żadnego odniesienia do zapisów ustawy o pizp, a tym samym nieprzekładające się na treść dokumentów planistycznych gminy pozostają art. 71 ust. 2 pkt 1²⁰ i art. 71 ust. 2 pkt 2²¹ ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, odnoszące się do aspektów: zapobiegania powstawaniu zanieczyszczeń, zapewniania ochrony przed zanieczyszczeniami oraz działań w zakresie poprawy efektywności w zakresie ochrony środowiska.

W odniesieniu do zapisów art. 16 ust. 1²² ustawy z 10 kwietnia 1997r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 – jednolity tekst) jedynym elementem łączącym plany rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego, danego

Rys. 3. Współzależności dokumentów strategicznych w zakresie energetyki i planowania przestrzennego na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Opracowanie: autor.

regionu, w zakresie zaspokojenia zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię, z dokumentami kształtującymi kierunki rozwoju gminy jest zapis ustawodawcy wskazujący na fakt realizacji planu rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego przy uwzględnieniu zapisów dokumentów planistycznych gminy. W obecnej formie jest to zapis martwy, gdyż nie posiada on rangi nakazu, zakazu lub dopuszczenia, na których opiera się logika zapisu ustawy o pizp. W konsekwencji treść art. 16 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, jedynie pośrednio uwzględniony został w ramach zapisów ustawy o pizp art. 10 ust. 2 pkt 5²³ – w odniesieniu do studium i art. 15 ust. 2 pkt 10²⁴ – w odniesieniu do planu miejscowego. Przy czym, już w przepisach wykonawczych do ustawy o pizp, dotyczących wymaganego zakresu projektu studium czy planu miejscowego²⁵, brak jest ustaleń o konieczności uwzględnienia danych wpływających na treść planu rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego, w zakresie zaspokojenia zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię. Biorąc pod uwagę powyższe przyjąć należy, iż wykonalność ustaleń art. 16 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, jest znikoma.

Podsumowując: treść obowiązujących przepisów prawa w odniesieniu do polityki przestrzennej gmin, uwzględniającej rozwiązania wpływające na oszczędność energetyczną, biorąc pod uwagę ich wzajemne powiązania oraz wykonalność wprowadzanych nimi dokumentów, stanowi w większości przypadków zapisy martwe lub z powodów wzajemnego niedoprecyzowania – niewykonalne. Przy czym, dane dla gmin w analizach stanowiących dokumenty o charakterze strategicznym, np. w projekcie koncepcji zagospodarowania kraju, zbierane są z poziomu powiatów. Dając zniekształcony, niepełny

i praktycznie nieodpowiadający prawdzie obraz sytuacji na poziomie podstawowego szczebla administracji – gminy. Wszystkie te elementy wskazują na niewątpliwy brak przepisów wykonawczych do obowiązujących ustaw. Ich pojawienie się w obiegu prawnym pozwoliłoby na niwelację luk i niedomówień w zakresie ustaleń ogólnych ustaw, o których mowa w niniejszym artykule.

PRZYPISY

¹ Art. 3 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy.

² Art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej w województwie, w tym uchwalanie planu zagospodarowania przestrzennego województwa, należy do zadań samorządu województwa.

³ Art. 3 ust. 4 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej państwa, wyrażonej w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, należy do zadań Rady Ministrów.

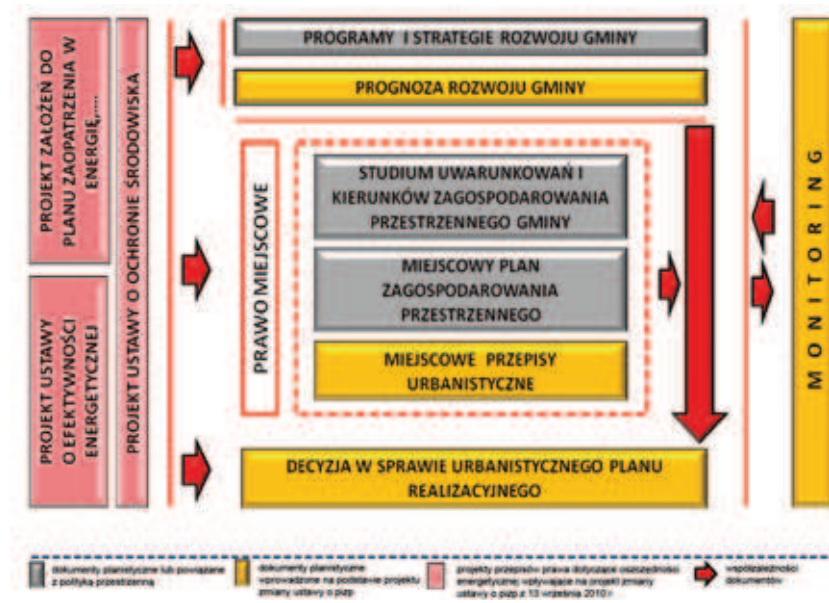
⁴ Koncepcja realizowana przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. W dniu 2 marca 2011 r. zakończył się etap związany z konsultacjami społecznymi ww. dokumentu. W chwili zakończenia prac nad jego treścią, stanie się on najważniejszym długookresowym dokumentem strategicznym, dotyczącym zagospodarowania przestrzennego kraju.

⁵ Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, pod red. Z. Niewiadomski, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2006, s. 7–8.

⁶ Projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw z 13 września 2010 r. został przyjęty przez komitet stały Rady Ministrów i 15 września 2010 r. skierowany do rozpatrzenia przez Komisję Prawniczą, http://bip.mi.gov.pl/pl/bip/projekty_aktow_prawnych/projekty_ustaw/ustawy_budownictwo_i_gospodarka_przestrzenna/proj_ust_prawo_bud_zagosp_przestrz.

⁷ W myśl art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 18 ust. 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 – jednolity tekst z późn.zm.).

⁸ Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego i miejscowe przepisy urbanistyczne stanowią, zgodnie

Rys. 4. Współzależności dokumentów strategicznych w zakresie energetyki i planowania przestrzennego na podstawie przygotowywanych projektów zmian w przepisach prawa – propozycja uzupełnienia w aspekcie oszczędności energetycznej. Opracowanie: autor

z ustaleniami projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw z 13 września 2010 r., dokumenty prawa miejscowego.

⁹ Na podstawie art. 1, pkt 1, lit. h projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw z 13 września 2010 r., za obszar urbanizacji należy rozumieć obszar, na którym przewiduje się lokalizację zabudowy albo uzupełnienie zabudowy, wyznaczony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, którego granice są wyznaczone przy uwzględnieniu struktury własności, w ramach określonych w ocenie aktualności studium, potrzeb rozwoju gminy w odniesieniu do poszczególnych rodzajów użytkowania terenu; zapewniająca możliwość zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej, a w tym w szczególności lokalnego uzbrojenia terenu, określonych w art. 7 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz stanowiący podstawę do wyznaczenia granic aglomeracji.

¹⁰ Wersja projektu ustawy przyjęta 12 października 2010 r. przez Radę Mianistrów i przesłana w dniu 19 października 2010r. do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w celu przekazania do Sejmu, <http://bip.mg.gov.pl/node/11826>.

¹¹ Na podstawie art. 18, ust. 1, pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne: Do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe na obszarze gminy.

¹² Na podstawie art. 19, ust. 1. ustawy z 10 kwietnia 1997r. – Prawo energetyczne: wójt (burmistrz, prezydent miasta) opracowuje projekt założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe.

¹³ Art.10 ust. 2 pkt 5 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w studium określa się w szczególności kierunki rozwoju systemów komunikacji i infrastruktury techniczne.

¹⁴ Art.10 ust. 2 pkt 6 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w studium określa się w szczególności obszary, na których rozmieszczone będą inwestycje celu publicznego o znaczeniu lokalnym.

¹⁵ Zgodnie z art. 12 ust. 2 i art. 17 pkt 4 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z art. 46 pkt 1 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania

na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 – z późn. zm.), w ramach procedury planistycznej związanej z realizacją studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko, której wyniki stanowi prognoza wpływu ustaleń ww. dokumentów na środowisko. Art. 72 ust. 4 i ust. 5 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 – tekst jednolity), w związku z rozporządzeniem Ministra Środowiska z 9 września 2002 r. w sprawie opracowań ekofizjograficznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 155 poz. 1298) procedurę realizacji dokumentów planistycznych gminy poprzedza realizacja opracowania ekofizjograficznego.

¹⁶ Art. 10 ust. 2 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w studium określa się w szczególności obszary oraz zasady ochrony środowiska i jego zasobów oraz określa się zasady ochrony przyrody.

¹⁷ Art. 15 ust. 2 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony środowiska i przyrody.

¹⁸ §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz. U. z 2004 r. Nr 118, poz. 1233) – ustala się następujące wymogi dotyczące standardów przy zapisywaniu ustaleń części tekstowej studium:

ustalenia dotyczące zasad ochrony środowiska i jego zasobów, ochrony przyrody, krajobrazu kulturowego i uzdrowisk powinny zawierać w szczególności wytyczne ich określania w planach miejscowych, wynikające z potrzeb ochrony środowiska, o których mowa w art. 72 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.).

¹⁹ §4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587) – ustala się następujące wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego: ustalenia dotyczące zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów wynikające z potrzeb ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w art. 72 i art. 73 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo

ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.).

²⁰ Art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 – jednolity tekst) – w planach miejscowych i studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w szczególności określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania powstawaniu zanieczyszczeń, zapewnienia ochrony przed powstającymi zanieczyszczeniami oraz przywracania środowiska do właściwego stanu.

²¹ Art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 – jednolity tekst) – w planach miejscowych i studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w szczególności ustala się warunki realizacji przedsięwzięć, umożliwiające uzyskanie optymalnych efektów w zakresie ochrony środowiska.

²² Art. 16 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997r. – Prawo energetyczne – przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii sporządzają dla obszaru swojego działania plany rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię, uwzględniając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo kierunki rozwoju gminy określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

²³ Art. 10 ust. 2 pkt 5 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w studium określa się w szczególności kierunki rozwoju systemów komunikacji i infrastruktury technicznej;

²⁴ Art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

²⁵ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz. U. z 2004 r. Nr 118, poz. 1233) i rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587).